

Divadelní noviny 22/2005

KAŽDÝ HEREC TOUŽÍ PO SVOBODĚ

Rozhovor s Janem Hrušínským

Jan Hrušínský nedávno oslavil rok trvání nového pražského Divadla Na Jezerce, ve kterém sídlí jeho divadelní společnost. Úspěšný principál po mnoha zákrutech své herecké cesty zakotvil a působí „ve svém“. V jeho ředitelské pracovně jsme si povídali po 140. repríze Allenovy komedie Zahraj to znovu, Same.

Když jsem se díval ve foyeru vašeho divadla na výstavu o rodu Červíčků, jehož jste pokračovatelem, zjistil jsem, že je to herecká dynastie velice rozsáhlá. Myslíte, že i genetika hraje nějakou roli v tom, že jste se dal na dráhu herce a pak i divadelního podnikatele?

Myslím, že se to netýká jenom herců, ale také ostatních profesí. Bývalo běžné, že se řemeslo dědilo z otce na syna, čemuž byla ovšem po osmačtyřicátém roce učiněna přítrž.

Znamená to, že jako otec nebudete svým dětem eventuálně bránit v podobné cestě jako někteří z vašich kolegů, tvrdící, že chtějí potomky uchránit před nesnadným osudem herce?

Já mám k herectví jednoznačně pozitivní vztah. Někteří zástupci našeho řemesla zase naopak, dokonce jeden pedagog DAMU prohlásil v tisku, že je šťasten, že jeho děti nedělají divadlo. Nechápu, jak tam může učít, protože by své žáky měl vést i k lásce k divadlu, ne?

Pochopitelně vím, co děti, které se dají na hereckou dráhu, může čekat: když nebudou mít štěstí, když nebudou mít dostatečný talent a když se jim tisíc dalších nepříznivých okolností postaví do cesty. Přesto myslím, že když si někdo přeje divadlo dělat, nemá být odrazován. Navíc by to stejně nemělo smysl.

Vy sám jste odrazován nebyl?

Mám dokonce podezření, že jsem k tomu byl od otce nenásilně přistrkován. Táta velice ctil tradici své rodiny a všude, kde mohl, Červíčkův rod bránil, čili vlastně bránil i instituci soukromých divadel. Tento spolek, který nikdy prakticky nic nevydělal, byl po válce rozprášen. Dodnes se traduje úsloví, že když někde něco v divadle nejde, je to prý »jako u Červíčků«. Tátu tohle vždycky strašně rozčilovalo, vzpomínám, jak měl na to téma jednou ostrý spor s hercem Josefem Mixou.

Povídal jste si někdy s otcem o hereckém řemesle?

Nepříliš. V době, kdy jsem se rozhodoval, že půjdu touhle cestou, byl ještě hodně zaneprázdněný, v době mého dětství dělal snad dvacet hodin denně, spával jenom v autech, která ho někam převážela. A když jsem byl na konzervatoři, měl zase zakázanou jakoukoliv činnost s výjimkou hraní v divadle, protože neodvolal svůj podpis pod dokumentem z osmašedesátého 2000 slov. Ten dištanc trval sedm let. Byl to pro něho strašlivý náraz, táta byl nervózní, podrážděný, působilo to bouře v jeho soukromí. Zbořil se mu celý svět, práce pro něho hodně znamenala. Takže jsme o divadle zase nemluvili z opačného důvodu. Myslím, že to je úděl vztahů mezi rodiči a dětmi, že ve chvílích, kdy by si měli kolegiálně vyměňovat zkušenosti nebo názory, se ta doba prošvihne. Až když něco nemáte, zjistíte, že to potřebujete, toužíte po tom, chybí vám to a říkáte si: Jo, kdyby tu byl...

Vy jste ale několikrát spolupracovali...

Dostal jsem od táty svou první roli. Jako malého kluka mě obsadil do svých dvou režii v Národním divadle, první byl Turgeněvův Měsíc na vsi, Jan Tříska hrál mého vychovatele, tam začal pramenit můj obdiv k němu. Měl jsem štěstí, že jsem mohl zažít generaci velkých herců Národního divadla, když jsem vystupoval vedle nich ve třech inscenacích, do jedné mě ještě obsadil Jaromír Pleskot. Byla to fantastická plejáda osobností: paní Schein pflugová, paní Šejbalová, paní Fabianová, paní Medřická, Karel Höger, Eduard Kohout, Jiří Steimar,

Ladislav Pešek... Bylo naprosto úžasné sedět s nimi v klubu nebo v šatně a poslouchat jejich historiky a vzpomínání. Přestože se k nim Národní divadlo mnohdy nechovalo zrovna hezky, byli to velmi noblesní lidé a svou práci milovali. Dneska divadlo bohužel ztrácí své tajemství, herci sami si často toho, co dělají, neváží a dávají to z mnoha důvodů veřejně najevo, třeba i proto, že jsou závislí na těch, kteří toho vědí o řemesle, natož nějakém poslání divadla pramálo.

Pozastavme se u některých období vaší herecké kariéry... Už v době studií jste získal popularitu v několika filmových a televizních pohádkách: jako princ či třeba jako studentík, který věrně doprovází spolužačku zavítavší z čarodějnické říše...

Stál jsem na prahu herecké kariéry, když v téhle zemi začalo pořádně přituhovat. Na konzervatoř mě ještě přijímali paní Jaroslava Adamová, Lubomír Lipský či režisér Ivan Weiss, ale ti už mě neučili. Přes prázdniny byli vyhozeni a nastoupila garnitura lidí, kteří toho mnoho neuměli, ale měli v kapse rudou legitimaci i dost drzosti na to, aby šli učit. Ne samozřejmě všichni, také jsem tam potkal několik výborných lidí, ale doba to byla dost krutá a odrážela se v tom, co se hrálo i točilo... Přesto i tehdy jsem měl štěstí na několik pěkných projektů, hrál jsem u Evalda Schorma v Hubačově Lítosti, potom ve snímku podle Wassermanova románu Případ Mauritius, taková vážnější témata však z televize mizela a byla nahrazována ideologicky ofenzivními nebo jen hloupými příběhy. Ty inscenace a pohádky byly trochu na jedno brdo a neskýtaly příliš mnoho hereckých příležitostí. Ale např. vámi zmíněná Dívka na koštěti byla dobrá komedie. V útlém mládí se vlastně o herectví stejně nedá moc mluvit, teprve když potkáte problémy, přijdou životní tragédie, zdoláváte překážky, tím vším herec zraje a později z toho může čerpat.

Kam směřovaly vaše první kroky, do jakého angažmá?

Po maturitě na konzervatoři mi zavolal Ivan Rajmont a nabídl mi angažmá v Činoherním studiu v Ústí nad Labem. Zajásal jsem, protože kdybych šel někam v Praze, určitě bych se nevyhnul řečem o protekci. Byl jsem se na soubor podívat v Rokoku, kde hostovali s Rajmontovým Jakubem fatalistou - později jsem v něm i já hrál osm let - a nezaváhal jsem. Byl jsem tehdy inscenací nadšen. To bylo v roce 1976. V souboru se ovšem, když jsem nastupoval, měnilo celé uskupení, Bartoška s Heřmánkem odcházeli do Prahy a první dva roky tam zrenovovaný soubor neměl příliš na růžích ustláno. Došlo k odlivu diváků, skončilo něco, co měli rádi. Nastoupila nová sestava a během dvou tří let se zformoval soubor, ve kterém mi bylo velice dobře a zažil jsem tam moc krásná léta. Znovu jsme našli svoje publikum a oni si nacházeli nás. Měl jsem možnost hrát v několika inscenacích Jana Grossmana a spolupracoval jsem s řadou dalších zajímavých lidí. Byli tam skvělí herci, Jirka Schmitzer, Tomáš Töpfer, hodně jsem kamarádil s Leošem Suchařípou, jemuž jsem říkal strejdo. Mohli jsme hrát věci, které by v Praze neprošly, a přitom s nimi i v té Praze hostovat. Tak třikrát do měsíce a na různých místech, vždycky nás odněkud vykázali, naštěstí jsme měli možnost přesunout se zase jinam. Po odchodu z Ústí jsem byl několik let v Realistickém divadle, přišel jsem tam v roce 1984. Když jsem přestupoval z jednoho souboru do druhého a v Ústí ještě dohrával, předváděl jsem něco ve stylu Paní, nesu vám psaní v novém angažmá a druhý den Tuzenbacha ve Třech sestřích, třeba taky v Praze, když tam Činoherní studio hostovalo. Těsně před revolucí se v Realistickém dělaly zajímavé věci, osobně jsem měl moc rád polodiskusní večery - pásma z víceméně nedostupných a tabuizovaných textů, Res publica - Věc veřejná se to jmenovalo. »Jednička« byla v roce 1988 věnována dvacátým letům a v osmdesátém devátém jsme dělali texty z šedesátých let, o ta představení byl obrovský zájem, měla téměř charakter demonstrací. Texty jsme si vybírali sami, nebylo to určeno dramaturgií, já si třeba sestavil z Ottova slovníku naučného citace, výměry a definice toho, co je to demokracie, republika apod. Vždycky to mělo aplaus, tak jednoduché věci působily v té době jako bomba. Lidi byli vyprahlí a hladoví. V pořadu Res publica II jsme předváděli úryvky z děl Jana Procházky, Václava Havla, který byl v té době ve vězení, a dalších

nepřípustných. Přicházeli se podívat i soudruzi z tehdejšího magistrátu, párkrát bylo představení oficiálně zrušeno těsně před začátkem a lidi museli jít pryč.

Po převratu jsem ještě chvíli pobyl na Smíchově a pak jsem dostal nabídku od Jana Grossmana ze Zábřad lí. Tam panovala napjatá atmosféra, když soubor po úmrtí Evalda Schorma osiřel a setkal se s Grossmanem. Přišel jsem, když se to už vybouřilo a část herců odešla, bylo to pro mě docela hezké období, byla myslím šance dělat kvalitní divadlo, kdyby Jan Grossman nezemřel, v plánu byl kupříkladu Kupec benátský. Z toho období mám taky své fotografie herců a režisérů, byl to tehdy můj koníček...

Dokonce jste vydal knihu fotografií. Co dnes?

Dneska na to vůbec nemám čas, ani nevím, kde mám fotoaparát. Vystavoval jsem na podzim v di vadle v Táboře, to jsou ovšem portréty herců nasbírané v různých divadlech, při natáčení filmů nebo v televizi.

Na Zábřadlí potom přišel Petr Lébl...

Byl jsem tam pod jeho vedením asi tři čtvrtě roku a odešel jsem, Léblova poetika mě neoslňovala.

Taky jste v té době hostoval v Národním divadle.

Ivan Rajmont mi dvakrát nabídnul angažmá, ale rozmyslel jsem si to. Národní divadlo dávno nebylo tím, čím by podle mých představ být mělo. Je tam mnoho hereckých souborů v jednom divadle, tím myslím v rámci jednoho žánru, v činohře. Střetává se tam příliš názorů a pohledů. Přiznám se, že teď nemám čas to sledovat, ale obecně nemám rád na jevišti schválnosti. Speciálně Národní divadlo se jim svou podstatou brání. Začnete-li sloupávat zlato z portálů, není to ono a »praští« vás to. Ten prostor je velice náročný a vyžaduje od herců velký um spojený s nezbytnou technikou. Tady na Jezerce hrajeme hodně poctivě, opravdu naplno, můžete nám vytknout cokoli, ale ne že bychom představení odbývali. Prostor Národního divadla vyžaduje tak trojnásobné nasazení. Je to veliká dřina vtáhnout diváka do inscenace v takovém prostoru a bohužel ne každý to umí. Všimněte si, že ti, co se hlásí do konkurzů na vedoucí funkce v Národním divadle, navrhují jako hrací prostor půdy, lodě, boudy. Musí však naplňovat sály především v Národním a Stavovském divadle, mimochodem neznám krásnější divadelní prostor než ten ve Stavovském. Tedy kromě Divadla Na Jezerce.

Vaše manželka Miluše Šplechtová v činohře Národního divadla působí. Jak je tam dlouho?

Od roku 1991. Byli jsme spolu v Ústí i v Realistickém divadle a oba jsme dostali nabídku do Národního. Já ovšem ještě dostal to Zábřadlí a zvolil jsem je. Po Zábřadlí jsem hrál krátce v Rokoku, potom v ABC, kde jsem byl permanentně v nějakém, byť přátelském, ale přece jen sporu o způsobu, jakým by se divadlo mělo dělat. a pak jsem odešel na volnou nohu.

Měl jste tam pěkné role, třeba Malvolia ve Večeru tříkrálovém.

To ano, toho ostatně dohrávám dodnes. Taky Charleyovu tetu, která měla v prosinci už tři sta repríz. Nicméně z jejího původního obsazení nezůstal skoro kámen na kameni.

V ABC se to měnilo a teď se to zase měnit bude, nedokážu odhadnout, jak to dopadne. Hledat v onom osvědčeném prostoru nějakou jinou poetiku, spojenou třeba se závažnějším repertoárem, bude jistě těžké.

V Divadle Bez zábradlí, kde jste hrál potom, už tuším nic nedohráváte?

Když jsem Karlovi Heřmánkovi oznámil, že jsem si založil vlastní divadlo, tak u něj všechno ze dne na den skončilo. Vlastně jsem dodnes nepochopil proč. Ale musím říct, že jsem hrál s Karlem rád. Přešel jsem tam na začátku vlastně také s komedií Obraz, od Yasmíny Rezy.

V Divadle Na Jezerce nyní připravujeme s Janem Hřebejkem Obraz s Janem Třískou v jedné z hlavních rolí. Já budu hrát tu třetí roli pánského trojlístku, kterou jsem ostatně měl už v předchozí inscenaci. Je to nádherná hra. Hraním s Janem Třískou se mi splní jakýsi dávný sen. Viděl jsem jako malý kluk všechny Třískovy velké role v Národním divadle a pak všechny v Divadle Za branou, navíc jsem miloval Fričův film Lidé z maringotek, kde Honza

tvořil skvělý pár s Emílií Vášáryovou. I s ní jsem nedávno, při natáčení nového Hřebej kova filmu Kráska v nesnázích, mluvil o hostování v našem divadle. To by bylo krásné.

Kdy jste se rozhodl, že založíte vlastní scénu?

Když jsem se na MČ Praha 4, která areál skvěle rekonstruovala, dozvěděl o konkurzu na tento objekt, jenž nebyl čtyřicet let využíván pro veřejnost, sídlila tu Československá televize s pořadem Vysílá Studio Jezerka. Budovu jsem znal z dětství, nedaleko bydlím, jako malý kluk jsem tu dokonce hrál ve školních představeních, ale když jsem ji znovu viděl, okouzli mě to a uchvátilo. Přihlásil jsem se. Snad pomohlo i to, že jsem na výsledek nijak netlačil a předem jsem byl smířen, že to nemusí vyjít, jenom jsem to zkusil. Uchazečů bylo asi osm nebo devět, nevím přesně. Byli jsme jediní, kteří chtěli, aby šlo pouze o divadlo. Častější byly návrhy, aby se jednalo o víceúčelové kulturní zařízení čili obdobu kulturních domů. Když nám to pak vyšlo, míval jsem obavy o návštěvnost - když jsem se v noci budil a viděl park v dešti, obával jsem se, že sem nevzkročí ani noha. Diváci naštěstí chodí, čímž ze mě spadlo velké břímě. V této sezoně máme téměř devadesátiprocentní návštěvnost. Největší pochvalu jsem slyšel od textaře Vladimíra Poštulky, který viděl všechny naše inscenace a řekl, že mu Divadlo Na Jezerce připomíná bývalé Ornestovo Komorní divadlo. To je pro mě meta, chtěl bych dělat nepodbízivou dramaturgii, aby se tu lidi cítili dobře, myslím na divadlo pro diváky, ale ne za každou cenu. Jsem vděčný za texty typu Schmittova Manželského vraždění, Frielových Lásek paní Katty či Woodyho Allena. Tyto texty nemůže nikdo obvinít z lacinosti. Já ovšem proti bulváru nic nemám, existuje pochopitelně dobrý a špatný bulvár a je to ceněný žánr. Pokud půjde u nás o bulvární kousky, snažím se vyhledávat texty spíše na té horní hranici. Nechci, aby se lidi smáli, když někdo upadne, pitvoří se nebo dělá různé laciné režijní či herecké triky. Nebaví mě, když se vyvolává smích nepřírozně, třeba sebestřednými eskapádami herců, beroucích kolegům pointy. To považuji za nepřipustné. Taky chci, aby inscenace ani při dvousté repríze neztratila nic z tempa a napětí, jaké měla při premiéře, aby se nerozvezla. Snažím se, aby tady bylo herecké divadlo v dobrém slova smyslu. Baví mě, když se tu mohou vedle sebe setkat herci, kteří by k tomu jinde neměli šanci. Fascinuje mě, když je na jevišti např. Jiřina Bohdalová se svou dcerou, mojí spolužačkou Simonou Stašovou. Mně se nikdy nepodařilo stát s tátou na jevišti, a když sleduji je, mám z toho obrovskou radost. Nejradši mám divadlo pohybující se na hraně smíchu a pláče. To je směr, který by měl na Jezerce převažovat.

Vy jste ovšem jako herec účinkoval i v inscenacích jiného typu, než jaké nabízí váš soubor, nepochybně i v projektech, které lze označit za experimentální nebo bořící vžitě představy o určitém textu...

Nic proti takovým inscenacím nemám, ale není to můj šálek čaje.

Sledujete takové typy produkcí jako divák?

Přiznám se, že některá taková představení jsem nemohl vydržet, protože mi připadala nudná. Nebaví mě, když režijní záměr je zabalen do mnoha nápadů a okázalost provedení škrtí a deptá obsah. Je dobré, aby se experimentovalo, tvořilo a hledalo, ale upřímně řečeno, u divadla už téměř všechno stejně objeveno bylo. Je známo, že některé cesty skončily ve slepé uličce. Ale musím říci, že díky starostem, které jsem poznal při vedení divadla, nechci něco razantně kritizovat.

Kolik inscenací máte na repertoáru?

V prosinci jsme měli jedenáctou premiéru, zatím jsme stáhli dva projekty. K mé lítosti náročnější Taboriho hru Mein Kampf, v níž vystupuje mladý Hitler. Myslím, že to nebylo špatné nastudování, skvělý výkon podával Jan Novotný v roli Šloma, ale publikum se asi nechtělo konfrontovat se zlem. Sám jsem se při návštěvě vynikajícího filmu Pád Třetí říše s výborným Brunem Ganzem v roli Hitlera přistihl, že nemohu vydržet do konce, bylo mi z toho špatně a ve chvíli, kdy paní Goebbelsová otráví své děti, jsem se zvedl a šel pryč. Mám k tomu zjitřený vztah, protože mnozí členové naší rodiny z matčiny strany válku nepřežili,

babička skončila například v Osvětimi. Chtěl jsem se s tím vypořádat asi i přípravou této inscenace a hrozně mě mrzí, že se nesetkala s dobrou návštěvností. Navíc jsme tehdy hráli na periferii, ve vysočanském Gongu, nebylo to asi ode mě šťastně načasováno. Druhá inscenace, kterou jsme stáhli, byla jakýmsi leporelem ze života Karla Hašlera, což je zvláštní zkušenost, představení jsme hráli jenom desetkrát. Když jsme hostovali mimo Prahu, třeba ve velkých divadelních sálech v Ústí nad Labem či v Mariánských Lázních, bylo vyprodáno až po střechu, lidi se čím dál víc rozehtávali a po přestávce už zpívali písničky s sebou. Vlastně jsem málokdy zažil tak krásnou divadelní atmosféru. V Praze se nám nepodařilo přesvědčit diváky, že to stojí za to. Přišlo jich třeba jen třicet, byli však nadšeni a zpívali s herci, i mladí lidé. Kdybychom měli větší finanční podporu, nechali bychom Hašlera na repertoáru, ale takhle držíme to, co je úspěšné. To jsou našťastí všechny ostatní inscenace.

Vraťme se k počátku našeho povídání, k tématu: herci - rodiče a děti. Také jeden z vašich potomků se dává na hereckou dráhu...

Kristýna nás zaskočila a překvapila, jednoho dne jsem se dozvěděl, že má premiéru v nějakém amatérském spolku, nic jsem nevěděl, a ani neviděl, protože hráli jenom jednou a já ten večer hrál taky. Pak jsme tu zkoušeli komedii Kaviár nebo čočka, což považuji v naší dramaturgii za krajní hranici blížící se líbivosti, pod níž nechceme jít. Je tam role mladé dívky, hledali jsme v konkurzu alternace, v této roli občas vystupuje i Kristýna. Pak se přihlásila na zkoušky na DAMU a je teď v prvním ročníku.

Co vaše další ratolesti?

Starší syn Nikola žije v Austrálii, původně tam odjel studovat angličtinu, zamiloval se, vrátil se s dívkou a pak spolu zase odjeli. Je to trošku z ruky, ještě jsme za ním nebyli. On je tam šťastný a spokojený a určitě jsme ho neztratili. Barborka chodí do deváté třídy, a co bude dělat, to se teprve ukáže.

Na sledování divadelních produkcí jiných souborů máte času minimálně, jaké jiné druhy umění na sebe necháváte působit?

Tajnou touhou je malířství, každý herec touží po svobodě a vést štětec tuto představu trochu naplňuje. Mám rád třeba Jiřího Trnku, Adolfa Borna... S působením uměleckého díla je to někdy zapeklité. Byl jsem s dcerou v létě v Paříži a navštívili jsme Louvre. Nevím, zda ten den byl zvlášť výjimečný či je-li to tak vždycky, ale byli jsme nesení tisícíhlavým proudem, vůbec nevím, co je tam za obrazy. Když jsme se dostali do sálu, v němž je umístěna Mona Lisa, říkal jsem si, tady kolem je spousta krásných obrazů a nikdo se na ně ani nepodívá, všichni běží jen k tomu nejslavnějšímu a nikdo ho vlastně nevidí. Já vystrčil nad hlavu fotoaparát a »svou« Monu Lisu jsem pak viděl až na fotce. Jinak můj život taky hodně naplňuje muzika. Moje posluchačské spektrum je široké, od Janáčka po Stinga, U2 až k McCartneymu, za nímž jsem cestoval Evropou. Přiznávám, že mě osloví i leccos z toho, co poslouchají moje děti, třeba skupina Coldplay či Maroon five. »Odkojen« jsem Beatles, těmi si vždy vyladuju náladu, ale k dobrému rozpoložení pomůže i Mozart.

Trávíte ve svém divadle hodně času...

Nedovedu si představit, že bych sem nechodil, když nehraju, že bych jednotlivé reprízy nesledoval. Pokud nejsem vázán něčím jiným, trávím tu opravdu každý večer a na většinu představení se dívám. Zajímají mě reakce diváků, herecké výkony a tak dále. Nechápu divadelníky, kteří třeba rok neviděli svoji inscenaci.

V představení Zahraj to znovu, Same od Woodyho Allena vystupují ve filmových dotáčkách »mlčící« hvězdy českého divadla Libuše Šafránková a Josef Abrhám.

Neobjeví se tu také na jevišti?

Pevně doufám, že ano. Libušku jsem přemlouval k těm dotáčkám asi dva měsíce a ona mi pak pomohla přesvědčit Pepu Abrháma, který už opravdu nechce hrát divadlo. Myslím, že kdybych pro Líbu našel nějakou pěknou roli, která by ji oslovila, tak by jistá šance byla. Dovedu pochopit to, když je člověk unaven a už se mu nechce hrát. Vzpomínám, že můj táta

měl taky období, kdy mu divadlo přestalo vonět. Stává se pak z toho jenom nesmyslná dřina. Dobře se dá divadlo dělat jen tehdy, když vás baví. Jinak je to utrpení pro herce i pro diváky.

JAN KERBR

Štěstí a čest

S tatínkem Honzy Hrušínského, Rudolfem, jsem měl to štěstí hrát v řadě inscenací Národního divadla. Měl jsem to štěstí s ním hrát a měl jsem tu čest být jeho přítelem. Po představení jsme obvykle šli do hospody U Dvou Koček. Pili jsme pivo a mlčeli. Pak jsem Rudolfa odvezl domů. Paní Eva nám uvařila kávu a opět jsme mlčeli. Rudolf se cítil nejlépe, když mlčel. Cinkali jsme lžičkami v hrnku, paní Eva se optala na Karlu, tenkrát moji dívku, někde nahoře spali kluci Rudla a Honza, docinkali jsme lžičkami, řekl jsem dobrou noc a odjel domů...

Střih:

Na jaře roku 1977 moje žena Karla, naše dvě holky a já, jsme se přijeli do téhož domu rozloučit. Kluci Rudla a Honza byli někde ve větru. Opět jsme moc nemluvili. Na zahradě paní Eva pro Karlu nalámala náruč fialového bezu. Rudolfovi jsme na památku dali soudek na víno.

Střih:

Nedávno, v nějakém rozhovoru s Janem Hrušínským, jsem se dočetl, že ten soudek dodneska má doma. Z toho jsem měl a mám velikou radost.

Střih:

V roce 2006, když všechno dobře dopadne, budu mít to štěstí a tu čest stát s Honzou Hrušínským na jevišti jeho vlastního divadla. Těším se, že při té příležitosti povím Honzovi řadu historek, které jsem s jeho tátou zažil. Řadu legračních historek. Přestože jsme tak často mlčeli...

JAN TRÍSKA